

mæssige Sommerfuglevinger. Lige under disse Vinger sad et Par dejlige, sortebrune Øjne, fulde af Liv og Skælmeri. Og disse Øjne betragtede ham med umiskendelig Interesse, en dristig Nysgerrighed, der var nær ved at forvirre ham.

Moderen derimod havde besvaret Pers Hilsen med et lidt afmaalt Nik.

„Naa saaledes ser De altsaa ud,“ sagde hun. „Min Søn har ofte talt om Dem. De er Ingeniør, ikke sandt?“

Per svarede mekanisk, — han havde ikke sine Øjne fra den unge Pige, hvis Blik heller ikke slap ham, omend det mere og mere skjulte sig bag de lange, nedsænkede Øjenhaar.

Iøvrig stod det hele Møde ikke længe paa. Ivan steg op i Vognen, og efter at Fru Salomon havde sagt, at hendes Søns Venner altid var velkomne i hans Hjem, udveksledes der atter en ceremoniel Hilsen, Tjeneren steg op paa Bukken, og Vognen rullede afsted.

Helt varm i Kinderne gik Per ind mod Byen.

Han kunde ikke glemme det forvovne Udtryk i disse straalende, sortebrune Øjne ... Og pludselig saa han ganske tydelig den unge Pige for sig, saadan som hun hin Karnevalsnat var skreden ham forbi gennem Mængden — halvnøgen, med en Guldkrone paa sit mørke Uldhaar og med det lange, bølgende Slør tindrende af Diamanter.

Og det var, som hørte han selve Fristerens Røst hviske ham ind i Øret:

„Den sorte Prinsesse ... og det halve Kongerige!“

*

*

*

Sit Løfte tro sendte Salomon endnu samme Aften Dr. Nathans omstridte Afhandling til Per,